

לוסי אלקויטי

כמו לחושיה Like a Whisper

אוצרים:

אלחנדרה אוקרט ודורון אדר

22.7 - 9.9.2017

אוגוסט 12

גלריה לאמנים

**“Don’t you know
They’re talkin’ ‘bout a revolution
It sounds like a whisper...”**

Tracy Chapman

"Like a Whisper"

Agripas 12 Gallery, Jerusalem

Curators: Alejandra Okret & Doron Adar

AGRIPAS 12 GALLERY ARTISTS & INVITED GUEST ARTISTS

Andi Arnovitz, Mazal Carmon, Lucy Elkivity, Max Epstein, Sarah Nina Meridor, Rina Peled, Ana Clara Polat Mintz, Nadia Adina Rose, Bitya Rosenak, Ruth Schreiber, Gabi Yair, Michael Yakhilevich, Lena Zaidel, Oded Zaidel, Doron Adar, Alejandra Okret

22.7 - 9.9.2017

Text: Alejandra Okret

Translation from the English: Hagai Segev

Editing: Rina Peled, Hagai Segev, Doron Adar

Graphic design: Naomi Shapira

"כמו לחישה"

גלריה אגריפס 12, ירושלים

אוצרים: אלחנדרה אוקרט ודורון אדר

אמני גלריה אגריפס 12 ואמנים אורחים

לוסי אלקויטי, סקס אפשטיין, אנדי ארנוביץ', עודד זידל, לנה זידל, גבי יאיר, מיכאל יחילביץ', סזל כרסון, שרה נינה סרידור, אנה קלרה פולט סינץ, רינה פלד, נדיה עדינה רוז, בתיה רוזנק, רות שרייבר, דורון אדר, אלחנדרה אוקרט

22.7 - 9.9.2017

כתיבה: אלחנדרה אוקרט

תרגום מאנגלית: חגי שגב

עריכה לשונית: רינה פלד, חגי שגב, דורון אדר

עיצוב גרפי: נעמי שפירא

פתוח בימים ב' - ה'
בשעות: 16:30 - 19:30
ערבי חג, יום שישי ושבת
בשעות: 11:00 - 14:00

רחוב אגריפס 12 ירושלים
(הכניסה דרך סמטאת אלבוחר)
טלפון: 052-8517433
www.agripas12gallery.com

אגריפס 12
גלריה לאמנים

Introduction	5-6	הקדמה
Michael Yakhilevich	7	מיכאל יחילביץ'
Ruth Schreiber	8	רות שרייבר
Nadia Adina Rose	9-10	נדיה עדינה רוז
Ana Clara Polat Mintz	11	אנה קלרה פולט מינץ
Doron Adar	12	דורון אדר
Mazal Carmon	13	מזל כרמון
Gabi Yair	14	גבי יאיר
Max Epstein	15	מקס אפשטיין
Lucy Elkivity	16	לוסי אלקיויטי
Oded Zaidel	17-18	עודד זידל
Andi Arnovitz	19	אנדי ארנוביץ'
Lena Zaidel	20	לנה זידל
Rina Peled	21	רינה פלד
Bitya Rosenak	22	בתיה רוזנק
Alejandra Okret	23	אלחנדרה אוקרט
Sarah Nina Meridor	24	שרה נינה מרידור

"לכל מילה יש משמעות. גם לכל שתיקה."

ז'אן פול סארטר, מתוך מבחר מסות.

"בעולם שצועק, עבודותיך הן לחישות, וזה הופך אותן לחזקות יותר", כך אמר לי אחד המבקרים בתערוכת היחיד הראשונה שערכתי במילאנו, לפני למעלה מעשרים שנה. העולם עדיין צועק, אולי אפילו בקולות צורמים אף יותר - בפוליטיקה, בתכניות הריאליטי, בחדשות השליליות או המזויפות, ברשתות החברתיות ובאינטרנט - כל אלה יוצרים קקופוניה השולטת ומציפה אותנו מכל עבר. בתערוכה זו מציגים אמני "אגריפס 12" ואורחיהם סיפורים נשכחים אודות אנשים שקופים ובלתי נראים. רבים מ"הקולות השקטים"¹ הללו, שאין להם חלק ונחלה בעוצמה הכלכלית והפוליטית, נאבקים כדי להישמע ולהגיע למודעות הציבורית. התערוכה "כמו לחישה" (באזכור לשירה של טרייסי צ'פמן) אינה מדברת בשפה מהפכנית, אלא מבטאת תחושות שאין להן קיום בעולמם של מרבית בני האדם. תפקידנו כאמנים לדובב את הרגשות והמחשבות; במעבר בין שפה לשפה, אנו יכולים ליצור חיבור - לגרום לצופים להיות עדים. זוהי מתנתנו לחברה. האמנים שחברו לתערוכה אזרו עוז להציג את פגיעותם². הם מודעים לחוסר השלמות, ולהיותם לא מושלמים, ואף חושפים זאת. במידה ונצליח לבנות גשרים באמנותנו ובשירתנו, ייתכן וקול הלחישה יישמע ויחדור לתודעה.

I תערוכת אמני גלריה "אגריפס 12" ואמנים אורחים נולדה למסגרת פסטיבל "קולות שקטים" שהתקיים באפריל, 2017 (תיאטרון קרוב ובית פרסקו למחול ותרבות תחנה מרכזית, ת"א). בגרסה הנוכחית היא זוכה לבמה אינטימית יותר בחלל של הגלריה אגריפס 12, ירושלים, בקיץ 2017.

II משה צוקרמן בהרצאה:

https://youtu.be/yEPqWygA0Vs?list=PLNiWLB_wsOg5xEHVN2YDETIceU5ZhJjZ

III Brené Brown, "The Power of Vulnerability," Sounds True (1994)

“Every word has consequence. Every silence, too”

Jean-Paul Sartre, Selected Essays

“In a world that screams, your works are whispers and that makes them stronger”; this was said to me by a visitor to my first solo exhibition in Milano more than 20 years ago.

The world is still screaming, maybe even more stridently now than ever - our politicians, reality shows, negative or fake news in Social Media and on the Internet the cacophony reigns and overwhelms us^I.

The artists taking part in this exhibition tell stories which are often ignored - about issues or people who remain invisible. These voices struggle to be heard or to be noticed, because they don't generate economic or political power.

The art works in “Like a Whisper” (quoting Tracy Chapman) might not talk about a revolution; nevertheless, they bring to the spotlight sensations that are not usually encompassed by most of the world. This is our gift to society; our role as artists is to “dub”^{II} feelings and thoughts across languages, enabling us to connect, and become witnesses.

The artists in this show have the courage to become vulnerable^{III}, to see the imperfect, to be imperfect and to present it. If we succeed in building a bridge with our art and poetry, the whisper might be heard; it might penetrate through to awareness.

I This exhibition was born for the "Quite Voices" Play Back Festival 26-27 April 2017, Central Bus Station Tel Aviv; but was cancelled for technical reasons. It gets a more intimate setting this summer 2017 in is our gallery Agripas 12, Jerusalem.

II Prof. Moshe Zuckermann lecture in Hebrew at Tel Aviv University on History and Art: https://youtu.be/yEPqWygA0Vs?list=PLNiWLB_wsOg5xEHVN2YDETIceU5ZhjiZ

III Brené Brown, "The Power of Vulnerability," Sounds True (1994)

מיכאל יחילביץ' | Michael Yakhilevich

מיכאל יחילביץ', "מטוס", דיפטיכון, שמן על בד, 2017, 110 X 180 ס"מ
 Michael Yakhilevich, "Plane", diptych, oil on canvas, 2017, 110 X 180 cm

Michael Yakhilevich's plane has no wheels, floats above the tarmac with only the stairs to ground it. Like in a Jacob's ladder, figures go up and down. No angels but *olim hadashim* "descending" the steps in their "*aliya*" (Hebrew for ascending spiritually by immigrating to Israel), full of hope, and ascending the steps in disappointment in their "*yerida*" (Hebrew for "descending" spiritually by leaving Israel permanently). No railings support them on their descent or on their ascent. Each one of us might see himself as Jacob fighting an angel to become Israel.

The Artist's characters do not scream or bang on the tables. With dignity and thought they move up and down, suspended in space, to a white cloud plane.

המטוס של מיכאל יחילביץ' חסר גלגלים, מרחף מעל פני המסלול, אליו הוא קשור בגרם מדרגות בלבד. כמו ב"סולם יעקב", נעות עליו דמויות מעלה ומטה. אלה אינם מלאכים, אלא עולים חדשים היורדים במדרגות ב"עליה" שלהם לארץ, כשהם מלאי תקווה, ועולים במדרגות תוך אכזבה מה"ירידה" שלהם. אין מעקה שיתמוך בירידה או בעליה שלהם. כל אחד מאיתנו עשוי לראות עצמו כיעקב הלוחם במלאך במאבקו להפוך לישראל. הדמויות המתוארות כאן אינן צועקות בקול, אף לא דופקות על השולחנות. בכבוד ובהשלמה הן נעות למעלה ולמטה, מרחפות בחלל, לעבר מטוס ענן לבן.

Ruth Schreiber | רות שרייבר

רות שרייבר, "מחווה לאולימפיה", וידאו ארט, 2009, 3:00
Ruth Schreiber, "Homage to Olympia", video art, 2009, 3:00

Ruth Schreiber's "Olympia" plays a post-modernist game with Manet's work. The sensual courtesan is turned into a blue skeleton; blue that quotes Matisse's nudes while the skeleton brings to mind the painting "The Ages and Death", by Hans Baldung Grien. A sort of Vanitas iconography takes over Olympia. The servant in Schreiber's video art remains black; she is young, alive and the only one moving. Through dialoguing with Art History, Ruth Schreiber points to the malaise of today's reality. In silence she talks about the uncertainties of the world and the abuses of our society

הווידאו "אולימפיה" של רות שרייבר משתעשע במעין משחק פוסט-מודרניסטי עם ציורו של מאנה. הקורטיזנה החושנית הפכה כאן לשלד כחול, המצטט את ציורי העירום של מאטיס, בעוד השלד מזכיר את הציור "תקופות החיים והמוות" של הנס בלדונג גריין. האיקונוגרפיה של ציורי "ואניטס" משתלטת על "אולימפיה". המשרתת בוידאו של שרייבר נותרת שחורה, אך כאן היא צעירה, מלאת חיות והיחידה הנמצאת בתנועה. תוך קיום דיאלוג עם תולדות האמנות, מתארת האמנית את חוליי המציאות של ימינו. באופן חרישי היא מדברת על אי-הוודאות בעולם, ועולות בחברה.

Nadia Adina Rose | נדיה עדינה רוז

נדיה עדינה רוז, "חורף", בד, 2016, 120 X 200 ס"מ
Nadia Adina Rose, "Winter", textile, 2016, 120 X 200 cm

Nadia Adina Rose's "Winter" says with one word an avalanche of associations. Sensations of cold are balanced by feelings of protection, to be safe under a duvet blanket. The tartan pattern brings a sense of wool, warmth. Leafless branches stand like trees on the snow covered hillside - white snow in a bed sheet.

A word, a world, is in just one blanket. Rose's work is powerful, strong and clear: its flow resounds in the echo of the frozen wind.

העבודה "חורף" מאת נדיה עדינה רוז מבטאת במילה אחת, רצף גועש של אסוציאציות. תחושה של קור, מוצאות איזון בתחושת ההגנה מתחת לשמיכת הפוך. דגם העיטור של שתי וערב מעניק תחושת צמר וחמימות. ענפים ערומים מעלים, ניצבים זקופים כמו עצים על פני הגבעה המושלגת - שלג צחור בסדין לבן. מילה, עולם שלם מגולמים בשמיכה אחת. עבודתה של רוז משדרת עוצמה, עמידות ובהירות; זרימתה משמיעה הד של רוחות קפואות.

עלייה / נדיה עדינה רוז

לְכֹל פְּתִית שֶׁלֶג
נִפְתַּח מְצֻנָּח.
פְּנֵס רְחוּב מְזֻהָה
אֶת עֵקְבוֹתֵיהֶם בְּאֵוִיר
מֵאִיר אֶת פְּנֵיהֶם
מִבְּקֵשׁ תְּעוּדַת מַעְבָּר.
הֵם צוֹנְחִים לְקִרְאָתוֹ
נוֹגְעִים בְּלִחְיֵיו
מִלְּבִינִים אֶת כְּתִפּוֹ
נִשְׁכָּבִים לְרִגְלוֹ
הָאֶחָת.

אנה קלרה פולט מינץ | Ana Clara Polat Mintz

אנה קלרה פולט מינץ, "פאלומה פיקסו - דויד", ווידאו ארט, 2013, 1:25
Ana Clara Polat Mintz, "Paloma Picasso, David", video art, 2013, 1:25

Ana Clara Polat Mintz's video work is just a mouth and red lips, a twist on the opening scene of the Rocky Horror Picture Show. "Paloma Picasso - David", the name and the scene bring to mind Spain: red passion, the duende of Lorca and female existential dilemmas of Almodóvar. However, it is the artist's own lips we see in the video, painted by Paloma Picasso's brand of lipstick. Her mouth is being played, pulled, and grabbed by her baby's (David) hand. His fingers penetrate her cavity, playing his mother's body while he breast feeds: the iconography of a Madonna and baby that could be confused with an erotic scene. This is a rite of passage from a carefully groomed lady to a more connected natural woman. Her son rubs off the lipstick, deprives her of being made-up, but grants her the gift of being a full woman.

בווידאו של אנה קלרה פולט מינץ נראים רק פה ושפתיים אדומות, טוויסט על סצנת הפתיחה בסרט הנודע "מופע האימים של רוקי".

"פאלומה פיקסו - דויד": שם העבודה והסצנה מאזכרים את ספרד: תשוקה אדומה, ה"דואנדה" של לורקה או הלבטים הקיומיים של הנשים בסרטי אלמודבאר. אולם, אלה הן שפתייה של האמנית, מצויירות בשפתון מתוצרת פאלומה פיקסו. בוידאו, ידיו של דויד, תינוקה של האמנית, משחקות בשפתייה, הוא מותח או מושך אותן. הוא משחק בגופה של האם, מכניס ידיו לפיה בשעה שהוא יונק. האיקונוגרפיה של "המדונה והתינוק", שמקבלת כאן אופי אירוטי. זהו טקס מעבר של האישה מדמות מטופחת לאישה המחוברת לטבע. התינוק מוחק את האודם, מקלקל את האיפור, ובו בזמן מעניק לה מתנת אימהות ונשיות מלאה.

Doron Adar | דורון אדר

דורון אדר, מתוך הסדרה "אנשי הצלופן", צילום, הדפסת פיגמנט ארכיוני, 2009, 60 X 90 ס"מ
 Doron Adar, "Cellophane People", photography, archival pigment print, 2009, 60 X 90 cm

Doron Adar's photograph "Cellophane people" from the series "Are you being served?" observes the waiters working at events or as he calls them "food carriers" whom most of us do not see. We interact with them but we ignore them. In this series they become the main characters in a story where they were meant to be the extras. Their elegance and grace comes to light. Like dancers they move in space, in almost choreographed motion. Sometimes they come in shadows others in full colour but always inside geometrically balance compositions. Doron Adar's work reminds us of Manet's "A Bar at the Folies-Bergère"; in the big display of colourful bottles as well as in the expression of the lost gaze of the barmaid behind the bar. Adar's photo confronts us with a form of background mirror where each one of us might be reflected.

הצילום של דורון אדר, "אנשי הצלופן" מתוך הסדרה "מישהו מטפל בך?", מתבונן במלצרים באירועים, או כפי שהוא מכנה אותם "נושאי מזון", שרובנו לא "רואים" אותם. אנו אמנם מקיימים איתם קשר אך מתעלמים מהם. בסדרה זו, הניצבים ודמויות הרקע - הופכים לשחקנים המרכזיים בסיפור. האלגנטיות והיופי שלהם נחשפים כאן. הם נעים בחלל כמו רקדנים, בתנועה כמעט כוריאוגרפית. חלק מהם מופיעים בצללים, אחרים בצבע מלא, אך תמיד בתוך קומפוזיציות מאורגנות גיאומטריות.

צילומיו של אדר מזכירים את ציורו הנודע של מאנה: "בר בפולי ברג'ר", עם שורה הבקבוקים צבעוניים, ועם מבטה האובד של הברמנית מאחורי הבר. הצילום מעמת אותנו עם "המראה האחורית", שבה כל אחד מאיתנו עלול למצוא את השתקפותו.

Mazal Carmon | מזל כרמון

מזל כרמון, "התמרה", טכניקה מעורבת על נייר פרגמנט, 2016, 41 X 66 ס"מ
Mazal Carmon, "Transmutation", mixed technique on tracing paper, 2016, 41 X 66 cm

Mazal Carmon's art plays with paper nature and stretches it to its limits. So much work goes in each piece that they get charged by her energy, her presence. These pieces in white seem like icons of wind in far eastern art. They could also be French silk scarves twirling up to the sky as a sudden wind took them. They tell their story, with sensuality, whispering on the walls their power in their vulnerability.

יצירתה של מזל כרמון משחקת בטבעו של הנייר ומותחת אותו עד לגבולותיו הקיצוניים. עבודה רבה מושקעת ביצירות אותן היא מטעינה באנרגיה אישית שלה ובנוכחותה. העבודות הלבנות דומות לאיקונות הרוח מאמנות המזרח הרחוק. לחילופין, ניתן לראות בהן צעיפי משי צרפתיים, המרחפים במשב רוח פתאומי הנושא אותם אל-על. הם מספרים את סיפורם, ברגישות, כמו מלחשים על הקירות את עוצמתם בעצם פגיעותם.

Gabi Yair | גבי יאיר

גבי יאיר, "מעטפה", עיפרון ע"ג מעטפה, 2001, 23 X 11.4 ס"מ
 Gabi Yair, "Envelope", pencil on mail envelope, 2001, 23 X 11.4 cm

Gabi Yair's mail envelopes keep secrets. They once held letters but now they are empty. What in the hands of most people finishes in the paper bin, the artist turns into a support surface for art. He sees potential in what most ignore.

A thin powerful line draws his whispering screams, mumbling in the traces he leaves on the paper. We can hear the rumor of the pencil speedily scratching the paper... and the moment is gone...

We could almost miss it, but we do not.

מעטפות הדואר של גבי יאיר אוצרות בקרבן סודות. בעבר נשמרו בתוכן מכתבים, ואילו עכשיו הן ריקות. פריטים שמרבית האנשים משליכים לפח, הופכים תחת ידי האמן למצע לאמנותו. הוא מוצא פוטנציאל בחפץ שמרביתנו מתעלמים מקיומו. קו דק אך רב עוצמה משרטט את הצעקות הדוממות שלו. הן ממלמלות בסימנים שהוא משאירן על גבי הנייר. ניתן לשמוע את רחש העיפרון השורט במהירות על גבי הנייר... והרגע חולף... וכמעט נעלם מעינינו..., ובכל זאת הוא נותר.

Max Epstein | מקס אפשטיין

מקס אפשטיין, פחם (פרט ממיצב), עץ שרוף וחימר שרוף, 2013, 90 X 150 X 90 ס"מ
Max Epstein, "Coal" (detail), wood clay and burnt, 2013, 90 X 150 X 90 cm

"Coal" implies fire. Through burning, a new element comes into being. The installation is built by pieces that become one with the burned black. It seems like the inner fire of the artist gets an external expression. The power of the process, almost "sauvage", contrasts with the vulnerability of the nude sculptures and the disassembled elements. In a Gulliver world of giant furniture these black clay humans confront the human anguish of being, opening windows, climbing seat less chairs and sitting on left overs of broken pieces. Max Epstein, without screaming, strips us all of our pretenses.

"פחם" מציין שריפה. בתהליך הבעירה, נוצר חומר חדש. המיצב מורכב מיחידות המתאחדות למכלול אחד באמצעות השחור השרוף. נדמה, כי הבעירה הפנימית של האמן מוצאת את ביטויה החיצוני. עוצמת התהליך, הכמעט "חייתי", מנוגדת לפגיעות העולה מהפסלים הערומים והאלמנטים המפורקים. בעולמם הגוליבר של רהיטי ענק, דמויות החומר השחורות הללו מתמודדות עם הסבל האנושי, פותחות חלונות, מטפסות על כסאות חסרי מושבים ויושבות על שרידי חלקים שבורים. מבלי להשמיע קול צעקה, מצליח מקס אפשטיין, להסיר מעלינו את כל המסכות.

Lucy Elkivity | לוסֵי אֶלְקוֹיֵטִי

לוסי אלקויטי, ללא כותרת, דיו על קנבס, 2006, 80 X 70 ס"מ
Lucy Elkivity, untitled, ink on canvas, 2006, 80 X 70 cm

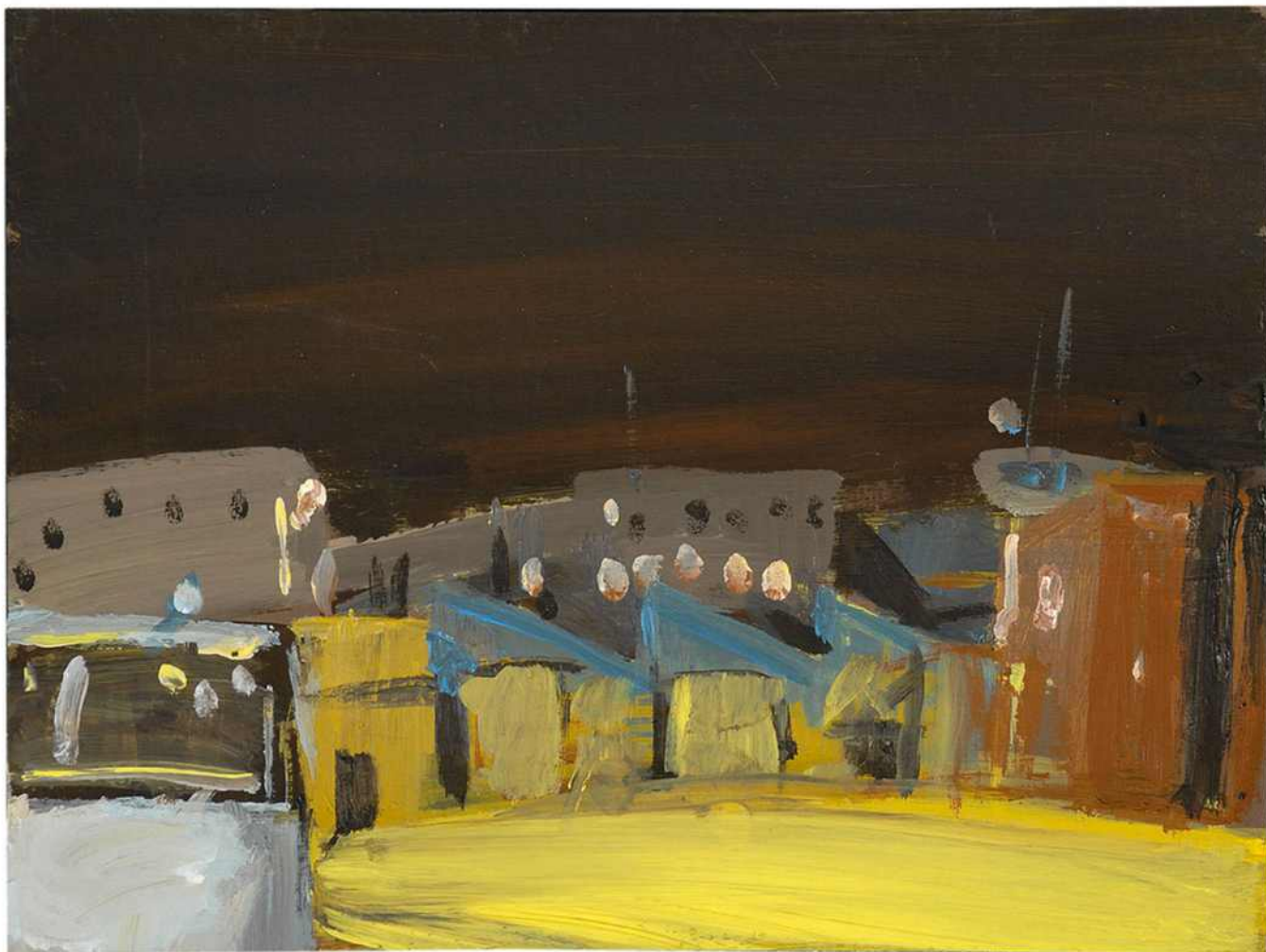
Lucy Elkivity's figure is ageless; it might be a child or a shadow. Fragility comes through the lines and brush strokes. Black, whites and grays tell the story. The figure seems to be bowing, or peeping in between the curtains of the stage. Waiting to start the play? Checking for an enemy to arrive? Looking for a way out? His right foot is forward, twisted to the side, showing uncertainty, vulnerability. Despite this, his gaze is intense and the ink endless in its depth. A powerful painting that somehow empowers us; our soul meets this brushed out spirit, and feels a silent kindred meeting.

הדמות של לוסֵי אֶלְקוֹיֵטִי היא חסרת-גיל. ייתכן וזהו ילד, או שמא רק צל. הקווים ומשיכות המכחול יוצרים שבריריות, בעוד הגוונים השחורים, הלבנים והאפורים, מעבירים את העלילה. נדמה, כי הדמות קדה קידה או מציצה מבעד למסך הבימה. האם היא ממתינה לתחילת המחזה? האם היא מתבוננת לוודא שמא מתקרב אויב? שמא מחפשת היא אחר דרך מילוט? הרגל הימנית פוסעת לפנים, מוסטת אל הצד, משדרת תחושה של פגיעות וחוסר בטחון. למרות זאת, מבטה נוקב והדיו עמוק עד-בלי-די. זהו ציור עז-מבע המעצים אותנו. הנפש שלנו פוגשת את הדמות המצויירת, כמפגש חרישי של נפשות תאומות.

המשרד / עודד זידל

לדליה רביקוביץ

מה כָּבֵר עֲשִׂיתִי
אֲנִי
שָׁנִים לֹא עֲשִׂיתִי כְּלוּם
רַק יִשְׁבְּתִי בַּמְשָׁרָד
לֵילוֹת וְיָמִים
גִּשְׁטִים זִלְעָפוֹת שְׁטָרִף כְּבִישׁ
שָׁחַר, נוֹצִץ וְחֶלְקֶלֶק
אוֹפְנוּעִים שְׁטוּ בּוֹ
בְּקִיץ
עָבְרוּ בּוֹ שִׁירוֹת סְמִיטֵרֵי יְלָרִים
כְּבָדוֹת
וְהֶעֱלוּ עֲנָנֵי אֲבָק
מִשְׁאֵיֹת הַעֲמִיסוֹ וּפְרָקוֹ סְחֹרוֹת
מוֹנִיּוֹת שְׁרוֹת בָּאוּ וְהִלְכוּ
אֲנִי תִיקַתִּי, סִדְרַתִּי מִדְּפִים
שׁוּם דְּבַר מִיָּחַד
טְפוֹת זָלְגוּ עַל הַחֲלוֹן
רוּחוֹת סָתְוּ עֲלֵעְלוּ בְּקֶלְסָרִים
פְּלוֹרִסְצֵנְטִים זִמְזָמוּ
דְּלֵתוֹת חָרְקוּ
הָיָה זֶה מִשְׁרָד מְרוּחַ וּמוֹאֵר
הַכֵּל שֵׁם הָיָה לִי
דְּבַר לֹא חָסֵר

Oded Zaidel | עוֹדֵד זֵידֵל

עוֹדֵד זֵידֵל, "טרנזיט", אקריליק על בד, 2008, 40 X 30 ס"מ
Oded Zaidel, "Delivery Van", acrylic on canvas, 2008, 40 X 30 cm

Oded Zaidel's poetry, whether by painting or by words, dwells on spaces, mostly emptied of people. Buildings, cities landscapes, geometrical bodies take form in the air that surrounds them. They were always there but only through his eyes do they become a presence. There is silence in the surfaces of the planes, but noise in the lights of the scenes. The artist's perspective animates the monotonous urban world. While he observes in depth hard physical materials (mortar, plaster, metal, pavements), the sky makes its appearance - pointing our eyes to the beyond of our existence.

שירתו של עוֹדֵד זֵידֵל, אם במילים, אם בציורים, מתבוננת בחללים שרובם ריקים מבני אדם. בניינים, נופים עירוניים, או גופיים גיאומטריים לובשים צורה בחלל שמקיף אותם. אמנם, הם נמצאו שם גם קודם, אך רק דרך מבטו של עוֹדֵד, הם אכן זוכים לנוכחות ממשית. המשטחים והמישורים עוטים דממה, ואת הרעש מוסיפה התאורה המאירה את הסצנות. נקודת מבטו המיוחדת של האמן מחייה את הסביבה העירונית המונוטונית. בשעה שהוא חוקר לעומק את החומרים הקשים המרכיבים את הסביבה (בטון, גבס, ברזל או מדרכות), מפציע לרגע הרקיע - מפנה את תשומת הלב אל מעבר לקיום האנושי.

Andi Arnovitz | אנדי ארנוביץ

אנדי ארנוביץ, "Beaten Out of Them", משי, חותמת ידנית ואבזמי מתכת, 2014, 30 X 70 ס"מ
 Andi Arnovitz, "Beaten Out of Them", Silk, hand stamp letters and metal buckles, 2014, 30 X 70 cm

Andi Arnovitz's work, "Beaten out of them", is a series of belts. The silk of the strip contrasted by the roughness of the buckle confuses the senses. The text, hand stamped letter by letter, is charged with the sound of the action. Each blow of the stamp on the soft silk, painting it with colour, seems like a scar in these women's souls. The stories are real, personal testimonies of abuse. The pain is in each sentence. The artist makes us face facts that as a society, we would like to ignore, that women are murdered and abused daily in Israel and the world. Their stories are ignored. Arnovitz whispers them to us in silk, and confronts us with a hard metallic truth.

העבודה "Beaten Out of Them", מורכבת מסדרה של חגורות. הפסים המורכבים ממשי, המהווים ניגוד לנוקשות של אבזמי המתכת, מבלבלים את החושים. הטקסט המוטבע ידנית, אות אחר אות, נטען ברחש הפעולה. כל הטבעה של החותמת הצובעת את המשי הרך, נראית ככפצע שנשמתן של הנשים. הסיפורים אמיתיים, עדויות אישיות על מעשי פגיעה. הכאב מוטבע בכל משפט. האמנית מעמתת אותנו עם עובדות, שאנו מעדיפים להתעלם מהן, שנשים נרצחות ועוברות התעללות מינית על בסיס יומיומי, הן בארץ והן בעולם. ארנוביץ לוחשת את סיפורן במשי, ומציבה מולנו אמת קשה.

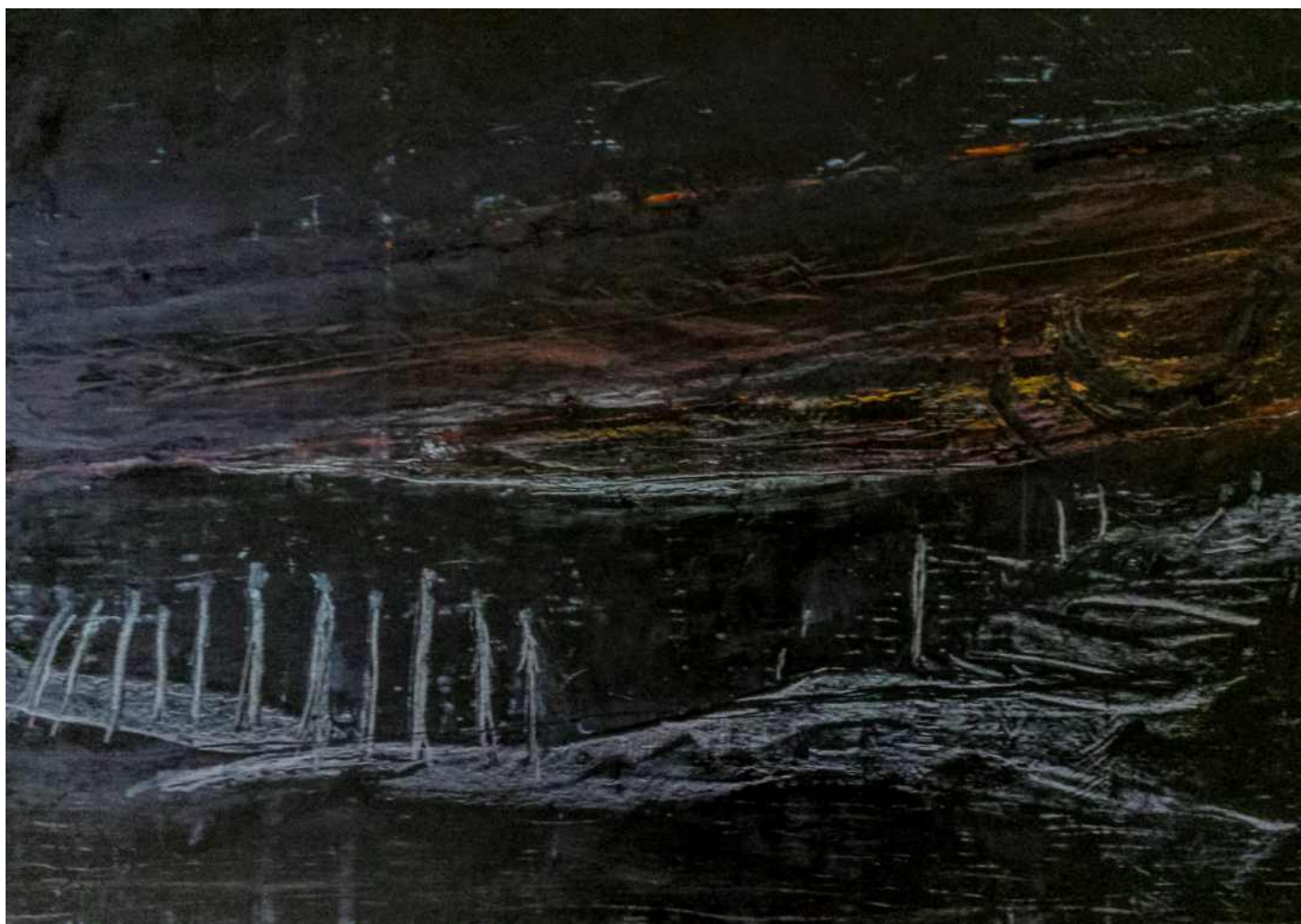
Lena Zaidel | לנה זידל

לנה זידל, "דיוקן עצמי עם נמר", פסטל יבש על נייר, 2017, 147 X 104 ס"מ
 Lena Zaidel, "Self Portrait with Tiger", pastel on paper, 2017, 147 X 104 cm

Lena Zaidel's new self-portrait stands as an "Ars Poetica", a kind of artist's statement. The place is her studio, she is sitting on a chair and behind her a big painting crowded by a pack of wolves, a painting inside a painting - the wolves are a continuous presence in her art. Her brushes stand up inside the jars on the table as another pack - her tools. Her gaze is lost in thought while she is petting a big orange tiger that sprawling on her lap. In the iconography of a pieta, a modern maenad, Lena Zaidel is an animal whisperer. Who is dying? Who is being saved? Her sensual art is full of passion for the wild, for life. Through her powerful lines and brush work she becomes a protector of our planet, our existence, defining this, her role as an artist.

דיוקנה החדש של לנה זידל מייצג מעין "ארס פואטיקה", הצהרת האמנית על אודות יצירתה. הסביבה היא של הסטודיו שלה. היא יושבת על כסא כשמאחוריה ציור גדול המאכלס בעדת זאבים. הזאבים הם דימוי החוזר שוב ושוב בציוריה של זידל, כך שנוצר תיאור של ציור בתוך ציור. מכחולי הציור ניצבים בצנצנות על השולחן, מייצגים מקבץ נוסף של כלי עבודתה. המבט שלה נראה כשקוע בשרעפים, בשעה שהיא מלטפת נמר כתום המונח על רגליה.

באיקונוגרפיה של הפייטה, מעין מינאדה בת זמננו, לנה זידל היא כמו הלוחשת לבעלי החיים. מי הוא המת? מי הוא הניצול? הציור החושני של זידל מבטא תשוקה לעולם הטבע הפראי ולחיים בכלל. הקווים ומשיכות המכחול העזות מהווים מעין מגן ליקום שלנו, לקיום שלנו, ובכך מגדירים את תפקידה כאמנית.

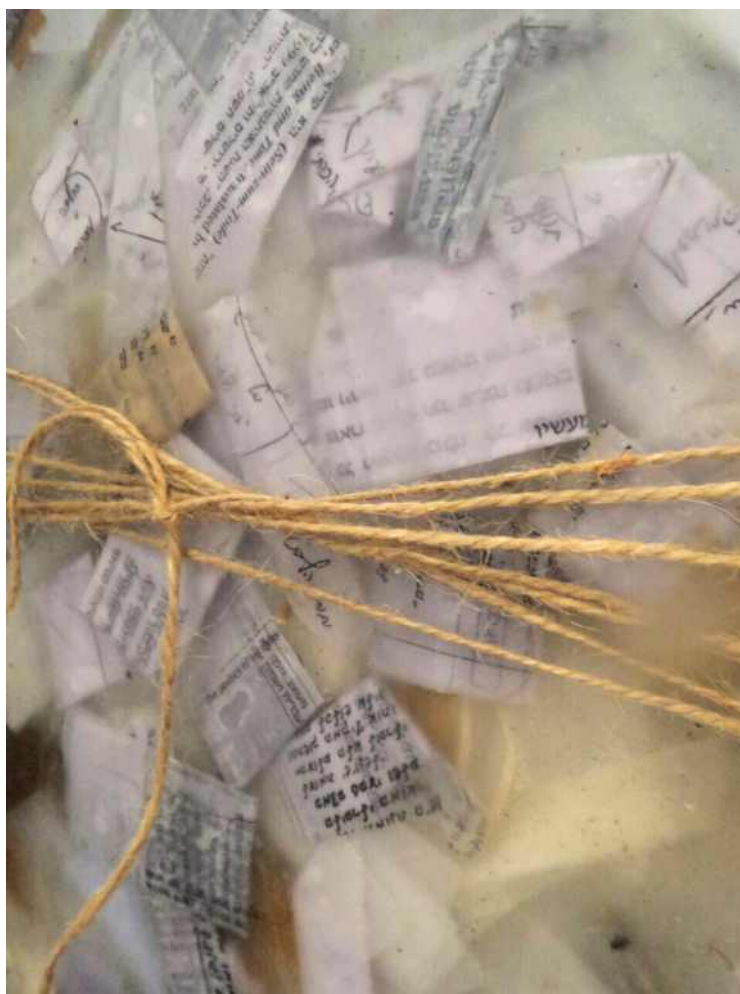
Rina Peled | רינה פלד

רינה פלד, "שקופים", שמן על לוח עץ, 2017, 70 X 50 ס"מ
Rina Peled, "Transparent", oil on wood, 2017, 50 X 70 cm

In "Transparent", white figures walk randomly in the darkness. In an unclear landscape, a white hilly road crosses over from side to side; a sort of bridge from nowhere to an undefined destination. Who are these people? They might be outcasts, or lost souls; ethereal beings looking for direction.

These invisible figures that are transparent to society are seen by Rina Peled, and through her work we become witnesses to their existence.

בציור "שקופים" נראות דמויות לבנות צועדות בחשיכה. על רקע נוף מעורפל חוצה דרך לבנה את ההרים מצד אחד לשני; מעין גשר המוביל משום מקום ליעד בלתי ידוע. מי הם האנשים הללו? ייתכן והם הדחויים, או שמא נשמות אבודות, דמויות שמימיות התרות אחר כיוון ויעד?
רינה פלד רואה את הבלתי נראים, את השקופים, ובאמצעות עבודתה אנו הופכים עדים לקיומם.

Bitya Rosenak | בתיה רוזנק

בתיה רוזנק, "חבילה עוברת" - ספר אמון, טכניקה מעורבת, 2016, 28 X 35 X 8 ס"מ
Bitya Rosenak, "Pass the Parcel" - an artist book, mixed technique, 2016, 28 X 35 X 8 cm

Bitya Rosenak's "Pass the parcel" is an object of art made of wax, string and paper notes. An Artist Book that could never be opened. The pages and cover are hidden under a sea of wax. Written thoughts collected from the professor's rubbish bin, get frozen in time like an insect would be inside an amber stone. What parcel are we passing here? What hidden knowledge? What burden and what gift?

"חבילה עוברת" של בתיה רוזנק הוא אובייקט אמנותי העשוי משעווה, חוטים ופתקאות נייר. זהו מעין ספר-אמון, שלעולם לא ייפתח. הדפים והאריזה מכוסים בים של שעווה. אלה הן רשימות מחשבות שנאספו מפח הניירות של הפרופסור, כשהן מוקפאות בזמן, כמו מאובן של חרק מוקפא בענבר. איזו חבילה אנו מעבירים הפעם? איזה ידענסתר, איזה עול ואיזו תשורה.

Alejandra Okret | אלחנדרה אוקרט

אלחנדרה אוקרט, "ענן ענן", אקריליק, דיו ועיפרון על נייר כותנה, 2016, 106 X 125 ס"מ
Alejandra Okret, "Could, Cloud", acrylic, pencil and white ink on paper, 2016, 106 X 125 cm

"Could-Cloud" from a Japanese golden cloud, like Tarzan, a young woman is hanging onto a rope. She is swinging in the air, in the open space, dripping white paint and looking up. Her hands hold strongly the gold liana while she faces us. Vulnerably, she is suspended in between. Could she? Could she not?...and the cloud. The silent sound of the swinging golden rope marks time like a pendulum in an old longcase clock, with an uncertain, unclear pace.

No answers are given. There is only a swishing breeze of being...

"Could-Cloud", מתוך ענן יפני זהוב, אישה צעירה נאחזת בחבל, כמו טרזן. היא מתנדנדת באוויר, בחלל הפתוח; מגופה מטפטף צבע לבן, והיא מתבוננת למעלה. ידיה נאחזות בחוזקה בחבל הזהוב כשהיא מישירה מבט אל הצופה. היא תלויה על בלימה, פגיעה. האם היא יכולה? שמא אינה יכולה? והענן. צלילו הדומם של הנדנוד, מזכיר את מטוטלת שעון הקיר, בקצב לא בטוח, לא ברור. אף תשובה איננה ניתנת. קיים רק רחש הקיום...

Sara Nina Meridor | שרה נינה מרידור

שרה נינה מרידור, מתוך הסדרה "מעשה צעצועים", צילום, הדפס הזרקת דיו מודבק על דיבונד, 2016, 70 X 50 ס"מ
Sara Nina Meridor, "Imagework", photograph, inkjet print on D-Bond, 2016, 70 X 50 cm

Sara Nina Meridor plays with her own image, searching for a metaphysical understanding of herself. Meridor choreographed staged self-portraits and asked Doron Adar to photograph her. Then she played virtual games of cutting, repeating and pasting, addressing our limited perception in myriad twists.

Using a cabalistic concept the artist goes beyond the eye, beyond reality and tackling contemplative questions of the living experience.

שרה נינה מרידור משחקת עם דיוקנה העצמי. היא מחפשת אחר ההבנה המטאפיזית של עצמה. מרידור ביימה את עצמה ואילו דורון אדר צילם את הסצנות. בהמשך, שיחקה באופן וירטואלי עם הצילומים - חתכה, חזרה על קטעים מהצילום מספר פעמים וערכה אותם, כשהיא מאתגרת את התפיסה של הצופים באמצעות השינויים הרבים שהיא מחוללת בצילומים. תוך התבססות על קונספט קבליסטי, האמנית עוברת אל מעבר למבט, אל מעבר למציאות, ונוגעת בשאלות מהותיות של הקיום האנושי.